

avlaklık bulutun
yağmur yüklü değilse
avuçların boş bir sofraya
oyalarsın kandırırsın kendini
bütün kuşlar teğet geçer rahmet inmez toprağına.

kendini yersin
tadın tuzun eksilir
kelimeler yavanlaşır
sesin sana yetmez olur susarsın
şerha şerha yarılarak kurur çatlar dudakların.

yol yolak bilmez
kaybolursan kendinde
yaraların aşılabilir
yavaş yavaş tutuşmaya başlarsın
hamlığından soyunursun giyersin aşk libasını.

doğan gün batar
tohum döker her çiçek
önü sonu var her şeyin
sonsuz olan sonsuzluğun sahibi
yeryüzünü gökyüzünü bir kalemde siler geçer.

şaşar beşeriz
aklımızla kalbimiz
terazinin iki gözü
ne aldık ne sattık nerden bilelim
yer altında yeryüzünün defterleri açılarda.

Tayyib Atmaca